

België - Belgique
P.B. - P.P.
3550 Heusden-zolder 1
BC 1419

NIEUWSBRIEF

Nieuwsbrief nr 4
September 2003

VZW DAKBHANGA

Guido Gezellelaan 66
3550 Heusden-Zolder
tel. 011/42 72 05
e-mail: v.z.w.dakbhanga@wanadoo.be

Deze nieuwsbrief is een uitgave van de "VZW Dakbhanga" en wordt 2x per jaar toegestuurd aan personen die de vereniging op een bepaalde manier steunen.

Overschrijven kan je op rekeningnummer:

- voor België: 735-0038595-74

ten name van VZW Dakbhanga

- of vanuit Nederland: gironummer 9351677

ten name van VZW Dakbhanga, Langerenstraat 89E, B-3680 Maaseik-Neeroeteren

- of indien je een fiscaal attest wil, (min. 30 euro)

Stelimo: 456-9524181-69 met de vermelding: "Voor Rita Meynen"

Verantwoordelijke uitgever:

Fonny Vermeyen

Langerenstraat 89E - 3680 Maaseik

Deze uitgave is i.s.m. Drukkerij Tuerlinckx Molenstede

INHOUD

2. Welkom

3. Bezoek aan Dakbhanga

5. Het verhaal van Mukti

Vele Handjes

6. De vzw Dakbhanga werkt...

7. Dakbhanga Afternoon II

8. V.z. Weetjes

Cox's Bazar, augustus 2003.

Dag allemaal,

Mijn vakantie in België zit er alweer op en ik ben terug geroedeerd in het Bengaalse dagelijks leven. Niet dat het een aanpassing vroeg, het was weer terug thuis komen...

Het deed deugd om in België (bijna) iedereen weer eens terug te zien, bij te kletsen en om weer eens een zalige friet met tartaar te smullen!

De mensen van de VZW Dakbhanga zaten niet stil en de Dakbhanga Afternoon was dan ook een succes: heel gezellig en prima georganiseerd. Dankjewel! Ik heb heel wat vrienden terug gezien die ik jaren niet zag. Een hart onder de riem te weten dat het thuisfront achter ons staat.

Hier is het volop moesson met af en toe snikhete dagen. Als de zon er door komt tussen de vlagen begint alles letterlijk te stomen, plakken geblazen. Daar zijn we onderhand ook wel aan gewoon. Ik vond het wel sympathiek dat jullie solidair waren ginder tijdens de hittegolf!

Nieuws van deze kant is deze keer niet zo schitterend. Dakbhanga bolt prima, maar de school in Moheskum is voorlopig dicht. De leraar, die ingenieur is, had aangepast werk gevonden en we konden het hem dan ook niet kwalijk nemen dat hij vertrok. De lerares vond ook een betere job.

Nieuwe leerkrachten vinden blijkt veel moeilijker dan we dachten: verschillende mensen kwamen voor een test, maar de resultaten waren beneden alle peil. Ze hebben dan wel het niveau van humaniora (?) maar schrijven enorm veel fouten in het Bengaals en konden de rekenoefeningen van klas 5 niet oplossen. Er werden hier in de buurt dus geen geschikte kandidaten gevonden. We hebben een advertentie geplaatst in een krant en er kwamen 20 aanvragen binnen. Slechts één van de aanvragen is van een vrouw en die heeft povere resultaten in haar studies, kan dus weer niet. Nog deze maand heeft de selectiedag plaats en hopelijk vinden we degelijke mensen zodat we Moheskum volgende maand terug aan het draaien krijgen.

Voorlopig werd er een pendeldienst georganiseerd: de leerlingen van klas 4 en 5 gaan nu elke dag met het bootje naar Dakbhanga, om daar les te volgen, zodat ze het jaar niet verliezen. Voor de kleine hummels is dat te gevaarlijk.

De bouw van de school in Moheskum, waar we dit jaar absoluut moeten mee beginnen, staat ook nog op een laag pitje. Het schoolcomité is nu verdeeld in twee groepen, dat gebeurde na de lokale verkiezingen. Het bleef met beloftes om de lap grond te schenken. Hossain denkt dat er de volgende maanden schot in de zaak gaat komen, en dat is ook wel hoog nodig.

In de volgende nieuwsbrief gaat er vast en zeker positiever nieuws staan!

We zijn nog bezig met de registratie van de NGO hier in Bangladesh, dat komt één van de volgende maanden ook voor mekaar. De documenten zijn zo goed als klaar. Het gaat dan gemakkelijker zijn om geld te transfereren.

De vijf Dakbhanga meisjes die hier in Cox's naar het 6de leerjaar gaan, werken hard. Ze logeren dus bij Hossain thuis en we zijn een paar keer (op de vrije vrijdag) samen in een lokaal restaurant gaan eten. Ook weer een hele ervaring voor hen, vooral het ijs als dessert. Ze hadden nog nooit ijs gegeten. Eerst wat twijfelachtige gezichtjes, maar alles ging er vlot binnen, plezierig om zien!

Ik werd en word vereerd met Heusdens bezoek, zalig!

Vorige maand kreeg ik bezoek van Toon Ceyskens, zijn artikeltje over het bezoek aan Dakbhanga staat op een van de volgende bladzijden.

Deze maand komt Leen Engelen samen met hare Dieter, die gaan vast en zeker zorgen voor stof voor de volgende nieuwsbrief.

De voorbije week kreeg ik bevestiging van Sonja Claes dat ze eind oktober – begin november op officieel bezoek komt! Meteen een impuls om de registratie van de grond in Moheskum in orde te krijgen. Misschien lukt het ons om een eerste steenlegging te organiseren, dan kunnen we feesten met de hele bende in Moheskum! Hoop doet leven.

Veel leesgenot en in naam van al ons mensen hier: dankjewel!

Heel hartelijk,

Rita

Rita Meynen

Mijn bezoek aan Dakbhanga op 9 juli 2003

Hallo beste lezers, ik zal mij eerst even voorstellen. Ik ben Toon (zoon van Staf - van Louis - Ceyssens en Mieke Vossen) achttien jaar, en ik heb deze zomer een bezoekje gebracht aan Rita Meynen in het verre Bangladesh. Tijdens mijn verblijf ben ik van alles gaan bezichtigen met in het bijzonder het dorpje Dakbhanga waarmee iedereen die deze nieuwsbrief leest toch een speciale band heeft.

Ik zal jullie een stukje laten lezen uit mijn dagboekje dat ik zorgvuldig heb bijgehouden.

Het is nu al bijna een week dat ik 's ochtends ontwaak onder mijn muggennet en het blijft nog steeds een zalig gevoel gewekt te worden door de rinkelende riksja's die al op zoek zijn naar vroege klanten. Het eerste wat je hier doet als je 's morgens opstaat is een frisse douche nemen om het nachtelijk zweet van je af te schrobben want ook 's nachts blijft het hier in Bangladesh 30 graden.

Komol, de altijd goed geluimde 'huisman' van Rita, begroette me met een "good morning" in zijn beste Engels en bracht me mijn ontbijt. Mango, banaan en toast, zalig! Na mijn ontbijt bekeek

ik de planning die Rita voor mij gemaakt had. Die planning heb je echt wel nodig, zeker als je maar drie weken blijft en er zo veel te zien is. Om tien uur moest ik klaar zijn om met Hossain zijn vrouw, Piara, mee te gaan naar Dakbhanga. Ik keek er al lang naar uit, want na het lezen van al de Dakbhanga Nieuwsbrieven bleven er nog enkele vragen onbeantwoord zoals: hoe ziet het schoolje er in het echt uit en hoe gaat het er daar zoal aan toe. Vandaag zou ik dus op die vragen een antwoord krijgen.

Stipt om tien uur stond ik klaar met een grote zak snoepjes en natuurlijk mijn paraplu, alias parasol. Die paraplu is hier onmisbaar want de zon kan hier verraderlijk hard branden maar ook de moessonregens die plots opduiken en heel het landschap veranderen in een warm water douche, zijn niet te onderschatten.

Het kantoor van Concern Universal (de Britse organisatie waar Rita voor werkt) is recht tegenover het appartement van Rita. Ze riep me in haar kantoor en stelde me gerust dat het nog een tijdje kon duren vooraleer ik vertrok omdat Hossain, die Piara en mij moest brengen, nog druk bezig was met honderd en één dingen. Het is echt onvoorstelbaar hoe die man kan werken! Overdag doet hij zijn werk voor Concern en 's avonds zijn werk voor Dakbhanga en daarbij heeft hij een huishouden van zeven kinderen;

vijf van het dorpje Dakbhanga die bij hem logeren terwijl ze naar de high-school (secundair in België) gaan in Cox's Bazar en dan nog Miem en Shefali. Miem is het dochtertje van Piara haar broer dat bij hen woont en Shefali (die 13 jaar is) werkte bij Miem thuis en wilde niet dat Miem zonder haar naar Cox's Bazar ging. Shefali werkt dus bij Piara en Hossain in thuis. Intussen heeft ze ook al leren lezen en schrijven. Hossain vertelde me dat ze volgend jaar in Dakbhanga gaat wonen en dan aan het tweede of derde leerjaar kan beginnen.

Toen we eindelijk alle drie in de jeep zaten vertelde Hossain honderduit over het project en de dingen waar hij mee bezig was. Hij vertelde me ook dat hij, terwijl zijn vrouw en ik in Dakbhanga waren, plakaten voor het promoten van family planning ging plaatsen bij de dispensaria van Concern.

We stapten uit aan een nogal oude en vervallen uitzieende brug over een brede rivier. Normaal gezien zouden Piara en ik vanaf hier te voet moeten gaan maar er was een bootje met stuurman die ons tot aan het dorpje zou roeien. Het ging wel zeer traag omdat het stroom opwaarts was, maar het prachtige landschap dat de rivier gecreëerd had was het aanschouwen waard.

Na een uurtje pedellen kwamen we aan in het dorpje in 'the middle of nowhere'. Niemand stond ons op te wachten maar dat hadden we ook niet verwacht want het was een 'surprise' bezoek. Al van ver hoorden we kindjes die luidop de leerkrachten herhaalden. De ijverigheid werd echter al snel verstoord toen enkele van de leerlingen, die aan het raam zaten, ons in het oog kregen. Er ontstond een rumoer van jewelste want hier in dit gebied komen namelijk niet veel westerlingen. Als er dan eentje komt, weten ze dat er wel een snoepje vanaf kan. De leerkrachten hadden alle moeite van de wereld om de aandacht van de kleine kindjes op het bord te houden.

Enkele minuten later kwam de leerkracht van de vijfde klas met open armen naar ons toe gelopen en ver-

Een schrijfoefening aan het bord

welkomde ons hartelijk en leidde ons naar zijn klas waar hij les aan het geven was aan de vijf kindjes van zijn klas. Onmiddellijk werd de grote Dakbhanga vlag uit gerold met daar naast een grote banner met daarop 'thank you'. Nadat we de kokosmelk die ons was aangeboden hadden leeg gedronken begonnen we met het uitdelen van de snoepjes. Het ging er allemaal zeer gedisciplineerd aan toe in de vijfde en vierde klas maar naar mate de kindjes kleiner werden (3e, 2e, 1e klas) groeide hun enthousiasme voor de drie snoepjes die ze met fonkelende oogjes ontvingen.

Toen we in het babyklasje aankwamen werden we vertederd door die kleintjes die toch ondanks hun jonge leeftijd hun best deden om het aartsmoeilijke Bengaalse schrift meester te worden. We lieten de extra zak snoep achter bij de juffrouw met de boodschap ze later te verdelen aan de kleintjes die in de namiddag zouden komen.

Nadat ik heel wat foto's genomen had van de klassen was het tijd geworden voor het middagmaal. We hadden hier helemaal niet om gevraagd, maar onder de Bengaalse gastvrijheid kom je niet onderuit, hoe arm de mensen ook zijn. Op het menu stond witte rijst met kip en omelet. Alles was zo pikant dat mijn ogen er van begonnen te tranen. We aten dit natuurlijk met onze handen zoals iedereen trouwens doet in Bangladesh.

Het eten van hun meegebracht lunchpakket

Na het eten maakte ik een kleine wandeling rond het schooltje en zag ik dat enkele mannen het schooltje aan het repareren waren, de vloer was namelijk een klein beetje kapot. Dit is echter zeer goed en uitzonderlijk voor Bangladesh. Eens er hier een gebouw staat gebeurt er niets meer aan het onderhoud: de meeste gebouwen zien er vervallen uit. Ik denk dat dat zo bij de Bengalen in hun systeem zit, dat is gelukkig niet waar voor de mensen van Dakbhanga die hun school met veel respect onderhouden.

Na de middagpauze begonnen de lessen weer en ik woonde enkele lesjes bij maar omdat alles in het Bengaals was begreep ik er dus geen snars van.

Engels was het enige vak dat ik kon volgen en toen de leerlingen van klas vijf dat door kregen begonnen ze me

allemaal één voor één een stukje voor te lezen. Naar mijn verbazing ging dat allemaal heel vlot!

Mijn bezoek zat er bijna op want om drie uur moesten Piara en ik terug zijn aan de brug zodat Hossain ons kon oppikken.

We namen nog een laatste grote schoolfoto en vertrokken terug naar ons bootje aan de rivier waar we door heel de school werden uitgewuifd.

Hossain stond ons op te wachten aan de brug.

Op de terugweg naar Cox's Bazar gingen we nog naar enkele dispensaria en kantoren van Concern die Hossain mij wilde laten zien. Na een kort gesprekje met de mensen die er werken merkte ik onmiddellijk dat ze allemaal super gemotiveerd zijn en weten waar ze mee bezig zijn.

Het was ondertussen al zes uur geworden en de zon had de horizon al bijna bereikt toen we terug aankwamen in Cox's Bazar.

Rita stond me zoals elke avond met open armen in haar gezellig appartement op te wachten.

Na een frisse douche en een overheerlijk avondmaal deed ik mijn verhaal aan Rita die altijd alles geamuseerd aanhoort. De dag sloot ik af met mijn neus in een boek.

Het was een zeer mooie en leerrijke dag die nog heel lang in mij geheugen gegrift zal blijven.

Toon Ceysens

Het verhaal van Mukti

Mijn naam is Mukti, ik woon en geef les in Dakbhanga sedert 2000. Ik ben nu 28. Ik ben afkomstig van Narsingdi, een district niet ver van Dhaka (55km).

Ik behaalde mijn diploma van de middelbare school toen ik 17 was en achteraf heb ik nog 2 jaar verder gestudeerd voor een bachelor degree, maar ik slaagde niet in het eindexamen. Dat had te maken met het feit dat ik tot over mijn oren verliefd was op mijn klasmaat Amzad, de broer van Hossain. We waren beiden nog maar 19 en zeker voor een jongen is dat te jong om te trouwen. Dat was in 1994. De familie ging niet akkoord, maar we wilden niet wachten en uiteindelijk hebben de families toegegeven. Enkel Hossain vond het onverantwoord (en als grote broer heeft hij heel wat in de pap te brokken) maar hij heeft wel helpen betalen voor de bruiloft.

Ik ging dus bij mijn schoonouders inwonen, zoals hier de gewoonte is. Amzad had geen werk en is naar Cox's Bazar getrokken waar hij bij Hossain ging wonen en een computercursus volgde. Toen de cursus er op zat heeft Amzad, met steun van Hossain, een kleine computershop geopend in Narsingdi. We konden daar van leven.

In 1997 is ons Emma geboren, en in 2000 vroeg Hossain me om in Dakbhanga te gaan wonen. Ik had geen werk en ons kleine meisje moest toch een goede opvoeding krijgen, dus

Het klasje

vertrok ik maar.

In het begin was het moeilijk omdat ik het dialect van de streek niet verstond, de mensen hadden er geen idee van dat er ook deftig Bengaals bestond!

Het jaar erop is Amzad ook in Dakbhanga komen wonen om er een zaak te starten: het vetmesten van koeien. Hij verkocht zijn computerzaakje en verhuisde. Om het lange verhaal kort te maken: het is niet gelukt. Amzad startte met 8 koeien, maar werkte met verlies omdat er een te grote concurrentie is van de buurlanden. Vanuit Birma en India worden koeien over de grens gesmokkeld en die worden goedkoper verkocht dan de lokale beesten. Na anderhalf jaar heeft Amzad dan weer ingepakt en is hij terug naar Narsingdi gegaan. Hij woont weer bij zijn ouders en ging een lening aan om opnieuw een zaak te starten in computers en mobiele telefoons. Voorlopig gaat dit tamelijk goed. Met mijn loon kan ik meehelpen om de lening af te betalen.

Amzad komt om de 3 maanden voor een paar dagen naar Dakbhanga en ik ga twee keer per jaar naar Narsingdi om mijn familie te bezoeken.

Dakbhanga is erg afgelegen en soms mis ik mijn familie wel. Maar ik heb een job en die doe ik graag. Op de drie jaren dat ik in Dakbhanga woon is er al heel wat veranderd, de praatgroepen in het dorp hebben al verschillende dingen verwezenlijkt. En natuurlijk staat er de school, de trots van het dorp! Het is het enige stenen gebouw hier.

Emma is 6 jaar en zit al in het tweede klasje, ze doet het prima en heeft veel speelkameraadjes.

Ik werk graag in Dakbhanga, maar toch zou ik het fijn vinden als in de toekomst de meisjes van het dorp mijn taak kunnen overnemen en zelf juf spelen voor hun dorpsgenootjes, maar dat zal nog wel even duren...

Vele Handjes

"Het begon op ons balkon in ons huis in Peru. Daar werden wij, Hester Verkerk (voorzitter), Jaap Verkerk en zijn vrouw (pedagogische medewerkers) en ik, Rex Hendriksen, aangesproken door vrienden van ons die in Cusco een brandwondencentrum ondersteunden. De vraag was of wij hen hierbij een 'handje' konden helpen..."

Zo begon vijf jaar geleden het verhaal van de Stichting Vele Handjes. Hester en Rex waren nog onder contract bij Artsen zonder Grenzen en werkzaam in Peru. Ze bezochten het brandwondencentrum van het ziekenhuis en besloten gelijk een stichting op te richten.

Evenals de VZW Dakbhanga geloven zij in kleinschalige projecten die dicht bij de mensen staan. De Stichting heeft nu 3 projecten lopen: in Peru, Zambia en Bangladesh.

Dinsdag 9 juni jongleden had de Stichting Vele Handjes een bestuursvergadering en na afloop konden ze met genoegen meedelen dat ze besloten hebben om € 9050,- te reserveren voor ons project in Dakbhanga en Moheskum. Dit bedrag is bestemd voor het betalen van de salarissen van de leraren. Voor Zakir, Mukti, en Rosina in Dakbhanga en voor Mahinoor in Moheskum. Daarnaast moeten er nog minstens drie leraren worden benoemd. De VZW betaald elke leraar 12 maandsalarissen plus nog eens twee maandsalarissen extra als vakantiegeld, pensioensparen etc. In het totaal gaat het hier om een bedrag van meer dan € 11 000,- voor de jaren 2003 en 2004.

We zijn dan ook de Stichting Vele Handjes heel erkentelijk en dankbaar voor hun bijdrage aan onze werking.

Wilt u meer weten over hen, kijk dan eens op hun eigen website:

www.velehandjes.org

of neem contact op met de

Stichting Vele Handjes

Griftstraat 105

3572 GS Utrecht Nederland

Tel/Fax 00 31 30 2731129

De VZW Dakbhanga werkt...

Tijdens Rita's laatste vakantie in België stonden er een heleboel activiteiten op haar programma. Uiteraard werd er veel aandacht besteed aan de Dakbhanga Afternoon II (zie het verslag elders in deze nieuwsbrief). Daarnaast waren er verschillende bijeenkomsten waar de laatste stand van zaken werd besproken.

Op 6 mei 2003, tijdens een ingelaste Algemene Bestuursvergadering, deed Rita verslag van de laatste ontwikkelingen in Dakbhanga en Moheskum. Na de nodige perikelen met de huisvesting van de vijf meisjes die naar de KG School in Cox's Bazar gaan, kon Rita nu melden dat er een bevredigende oplossing is gezocht voor alle moeilijkheden. De meisjes doen het allemaal goed, de één uiteraard al wat beter dan de andere. Een resultaat waar we dus toch wel trots mogen op zijn. Heel voorzichtig worden de vrouwen wat meer betrokken bij het project in Dakbhanga, iets wat niet zo vanzelfsprekend is in deze moslimgemeenschap.

In Moheskum daarentegen lopen de zaken niet zoals wij ze graag zouden zien. De onderhandelingen met de zogenaamde "schenker" van het land waarop zou worden gebouwd, sprongen begin dit jaar af. Hij rook blijkbaar geld en wilde nu nog alleen maar verkopen in plaats van schenken. Het schoolcomité ging dan op zoek naar een ander stuk grond. De eigenaar hiervan wilde 40 000 Tk op tafel hebben. Dit is voor onze begrippen natuurlijk heel spotgoedkoop, maar voor die arme mensen daar is het natuurlijk een hele bom geld. Na enkele vergaderingen werden er verschillende bewoners bereid gevonden om een bijdrage te doen. De resterende gezinnen werden alsnog bewerkt, want uiteindelijk moet het "hun" school worden. Het was de bedoeling dat in de lente alles in orde zou zijn en er met de graafwerkzaamheden zou begonnen zijn. Hossain had al een paar keer gedreigd met het

sluiten van de school: "Als het schoolcomité nog niet eens bekwaam is om een stuk grond te bemachtigen, dan sluiten we!"* Paniek en maar weer een grote meeting en maar weer palaveren...Inmiddels heeft ook de leraar een andere baan gekregen en zijn de sollicitatieprocedures opgestart voor een nieuwe leraar. De eerste kandidaten waren van een dermate laag niveau dat wij besloten hebben de campagne nog een tijdje verder te zetten**. Wordt vervolgd!

Samen met de voorzitter van de VZW Dakbhanga legde Rita een aantal bezoeken af. Zo gingen ze onder andere naar Stelimo in Hasselt. Sinds het begin van dit jaar hebben wij daar een gedeelte van onze werking ondergebracht. Bij deze koepelorganisatie, die de belangen van een grote groep Limburgse missionarissen en ontwikkelingswerkers behartigt, werden ze heel hartelijk ontvangen. Het deed Rita goed te horen dat het merendeel van de stortingen die er sinds het begin van het jaar binnen komen bijna allemaal "voor Rita Meynen" zijn. Verder gingen ze nog een dagje naar Antwerpen waar ook een drietal adresjes werden bezocht. Daar werden onder andere afspraken gemaakt over een Engelse vertaling van deze Nieuwsbrief en van de statuten van de VZW. In Eindhoven ontmoetten ze de heer Jaap Verkerk van de Stichting Vele Handjes, die hen het blijde nieuws kon mededelen dat de stichting voor dit en volgend jaar de salarissen van de leraren voor hun rekening zullen nemen (zie elders in deze Nieuwsbrief).

Naar aanleiding van de publiciteit die de "Werkgroep D.A. II" had gemaakt voor de Afternoon verscheen er een uitgebreid artikel over Rita in de Weekkrant van 21 mei en in het Belang van Limburg van 30 mei 2003. Ook was ze te horen tijdens een regionale uitzending op Radio Twee. Als reactie op deze publicaties kreeg de VZW er weer enkele nieuwe sympathisanten bij.

Bijna net zo erg en net zo lang als de perikelen rond het schooltje in

Moheskum duurden de moeilijkheden met het oprichten van een lokale NGO (Niet Gouvernementele Organisatie) in Bangladesh. Maar vlak voor het ter perse gaan van deze Nieuwsbrief kwam één en ander toch in een stroomversnelling. De ambtelijke molens in Bangladesh draaien al net zo traag als op vele andere plaatsen op aarde. Om geregistreerd te kunnen worden moet er een hoop papier richting Cox's Bazar worden gestuurd. Onder andere de Engelse vertaling van onze statuten, the Constitution (met dank aan Agnieszka Charo); daarnaast nog een "letter of intent", een "appointment letter" voor Hossain, een bestuursledenlijst, een activiteitenrapport, een plan van aanpak en nog wat dingetjes en formuliertjes. En dat alles in 6-voud. Eens de NGO geregistreerd is kunnen we een bankrekening openen bij de Standard Chartered Bank in Chittagong. Het zal dan een stuk makkelijker zijn om geld van de VZW hier in België overgemaakt te krijgen naar Bangladesh en dan is ook de werking van de projecten voor de toekomst verzekerd.

Naar aanleiding van het succes van de Dakbhanga Afternoon I en II is het bestuur van de VZW zich aan het bezinnen over een volgende sponsoractiviteit. De gedachten gaan uit naar een muzikaal festijn, misschien rond Kerstmis. Maar alles is nog in een pril stadium, later hopen wij hierover meer te kunnen mededelen. En evenals de postkaartenactie vorig jaar zijn we aan het zoeken naar een nieuw artikelje waarmee we onze VZW nog meer kunnen promoten.

De VZW Dakbhanga werkt dus rustig verder. We hebben uiteraard Rita's Droom nog lang niet verwezenlijkt, maar het aantal vaste donateurs groeit ook langzaam. We zitten op de goede weg. En alleen maar met steun van u allen, beste lezers, kunnen wij deze weg afleggen. Waarvoor onze hartelijke dank.

*Op het ogenblik van het ter perse gaan van deze Nieuwsbrief is het schooltje tijdelijk gesloten

** De actie leverde 10 serieuze kandidaten op

Dakbhanga Afternoon II

Zaterdag 24 mei 2003 was het voor de tweede keer alweer zo ver: onze Dakbhanga Afternoon. Ook deze keer had de "Werkgroep D.A. II" weer hard gewerkt om alles succesvol te laten verlopen. Als locatie hadden ze opnieuw gekozen voor 't Kuipershof in Heusden-Zolder. Maar terwijl het de vorige keer ging om alleen maar een middag, hadden ze dit jaar ook gezorgd voor een avondprogramma.

We plaatsten deze keer ons aller Rita in het middelpunt van de belangstelling. Om haar wat te ontlasten tijdens haar verlof in België had ze in overleg met het bestuur van de VZW gekozen voor deze opzet. Zo zou het mogelijk zijn om in een relatieve korte tijd heel veel vrienden, sympathisanten en donateurs te ontmoeten.

Vanaf 15 uur kwamen onze gasten binnendruppelen om een gezellige babbel met Rita te maken, om een hapje te eten of een drankje te gebruiken. Ze kwamen van heinde en verre, niet alleen uit Heusden-Zolder, of Limburg, maar ook vanuit Antwerpen, van bijna alle andere Belgische provincies, en er was zelfs belangstelling vanuit Nederland. Heel veel bezoekers wilden graag even een praatje maken met Rita. De gesprekken gingen uiteraard niet allemaal over het project in Dakbhanga, ook al het andere werk van Rita in Bangladesh werd uitgebreid besproken. Tevens kwamen er andere instanties, zoals bijvoorbeeld de Rotary Midden-Limburg, de stichting Ommersteyn, de gemeente Heusden-

Zolder en nog een paar verenigingen hun steun aanbieden. Rita gaf niet alleen mondeling informatie over de VZW, maar belangstellenden konden ook bijkomende inlichtingen krijgen op de informatiestand.

Vlak voor Rita naar België kwam had ze nog gauw een paar rolletjes foto's vol geschoten in de schooltjes van Dakbhanga en Moheskum. Het resultaat ervan werd tijdens de Afternoon gepresenteerd. Op een tiental panelen werd, met als titel "Dweilen met de kraan open?", naast veel fotomateriaal van blijde kinderen, een kort overzicht gegeven van het project. Daarnaast had Rita gezorgd voor een paar uniformen zoals de kinderen ze op dit ogenblik dragen in het project in Bangladesh. Vier etalagepoppen, met dank aan de firma Delsupehe, stonden gekleed in het hemelsblauw en vrolijk geel, in de schijnwerpers op het podium. Bij de stand lagen een reeks schoolboekjes en schriften van de kinderen. De infostand werd druk bekeken en ook onze algemene folder, met dezelfde titel "Dweilen met de kraan open?", werd heel vaak meegenomen. Iedereen die erom vroeg kreeg nog eens extra mondelinge informatie van de medewerkers en bestuursleden van de VZW

Een gezellig praatje slaan met Rita.

De groep Multiple Voice

Dakbhanga.

In een andere hoek van de zaal stond eveneens als de vorige aflevering onze marktkraam. Maar deze keer hadden Rita en onze secretaris Guido zelf voor een boel spulletjes gezorgd, respectievelijk uit Bangladesh en uit India. De parelkettinkjes, de oorbellen, de portemonneetjes, de tasjes, de wierookstaafjes, de bamboepennen en alle andere typische dingetjes gingen vlot over de toonbank. De hele middag en zelfs nog een stuk tijdens het avondprogramma verdrongen de kooplustigen zich voor de kraam.

Even na acht uur 's avonds werd het avondprogramma gestart met een geslaagd optreden van de close harmony groep "Multiple Voice". De dames gaven het beste van zichzelf en hun optreden werd erg gesmaakt door het in groten getale opgekomen publiek.

V.z. Weetjes

- Er zijn nog steeds postkaarten van de VZW te verkrijgen. De kaarten worden verkocht in setjes van 2 x 4 stuks en kosten € 5,- (+ verzendkosten). De kaarten kunt u bestellen op onze maatschappelijke zetel, bij de secretaris of bij de voorzitter.

- Bij de laatste mailing hebben we meer dan 750 exemplaren van deze Nieuwsbrief verstuurd. Een tiental brieven kwamen retour als zijnde onbestelbaar. We blijven echter ons best doen om onze adressenlijst zo actueel mogelijk te houden. Als uw adresgegevens veranderd zijn laat het ons dan weten. En mocht u nog mensen kennen die eventueel geïnteresseerd zouden zijn in ons project, laat ons dan ook dat weten.

- Op verzoek van enkele Nederlandse donateurs gaan wij ook in Nederland proberen geregeld te krijgen dat Nederlandse schenkingen aan onze (Belgische) VZW fiscaal aftrekbaar worden. Een aanvraag daartoe werd opgestart bij de Belastingdienst Buitenland in Heerlen (NL).

- Uw steun blijft van harte welkom!

Daarom nogmaals de verschillende mogelijkheden hoe u ons kunt steunen op een rijtje gezet.

Om te storten:

1. als u geen fiscaal attest wenst stort dan op rekening 735 – 0038595 – 74 ten name van VZW Dakbhanga

2. als u een fiscaal attest wenst, stort dan (minimum € 30,- per jaar) op rekening 456 – 9524181 – 69 ten name van STELIMO en met de duidelijke vermelding "voor Rita Meynen"

3. onze Nederlandse vrienden kunnen storten op gironummer 9351677 ten name van VZW Dakbhanga, Langerenstraat 89E, B-3680 Maaseik-Neeroeteren, België.

- Op bovenstaand adres kunt u tevens steeds terecht voor alle informatie over onze VZW, het bestellen van postkaarten of deze Nieuwsbrief. Dat kan ook per telefoon (089 56 66 59) of via E-mail (v.z.w.dakbhanga@wanadoo.be)

Elke bijdrage, klein of groot, éénmalig, maandelijks of jaarlijks, is welkom en wordt in dank aanvaard. Tussen deze vele sponsors zitten een paar mensen die onze werking zo een groot hart toedragen, dat zij bijvoorbeeld zelf een actie op touw hebben gezet. De VZW Dakbhanga wenst daarom met name mevrouw Céline Muermans van harte te danken voor haar Vastenactie in het College van Maaseik; de heer Michel Drees voor zijn activiteiten in Dagcentrum "t Weyerke" in Heusden-Zolder; de heer en mevrouw Meyers van de Stichting Ommerstein uit Mortsel voor hun grote steun en Lisbeth Was en vrienden voor de bijdrage van een jeugdfuif in Heusden. Allemaal hartelijk dank.

Rita, samen met Lisbeth Was

Vervolg van Dakbhanga Afternoon 2

Daarna was het de beurt aan "Botswing". Deze vrolijke bende bracht met hun Ierse folksongs, drinkliederen en zeemansliedjes de aanwezigen in de juiste stemming. Er werd luid meegezongen en meegeklapt.

Na de nodige toegiften werd het optreden definitief afgesloten met een gezamenlijk optreden van de dames van Multiple Voice en Botswing met enkele speciaal voor deze gelegenheid ingestudeerde liedjes. Onder luid applaus bedankte Rita iedereen voor zijn of haar inbreng. Er werd nog tot in de vroege uurtjes, nippend aan de koffie, thee of iets geestrijkers nagenoten en nagepraat over deze Dakbhanga Afternoon II.

Dankzij de inzet van de "Werkgroep D.A. II" en alle bestuursleden met ahang kan de VZW met trots kijken naar

het resultaat van al hun inspanningen. Na aftrekken van alle kosten kon er meer dan € 3500,- bijgeschreven worden op de rekening van de schooltjes in Dakbhanga en Moheskum. Dit is meer dan het vierdubbele van onze eerste Afternoon. Er komt dan ook beslist een

Botswing in actie

Dakbhanga Afternoon III, maar daarover meer in een volgende Nieuwsbrief.

Iedereen die meegeholpen en bijgedragen heeft om deze middag te doen slagen, hartelijk dank, onek dhonabad!!!